

Dragi g. Doropoljski!

Tudi jaz sem pristopila k »Zvončkarjem«. Hočem Vam popisati nesrečo, ki se mi je zgodila pred enim mesecem. Bilo je v sredo zvečer, ko sem se s svojo prijateljico Lenčko igrala. Kuhala sem tisti večer perilo. Čez kake pol ure je prišel domov brat. Rekel mi je, da naj potlačim perilo v lonec, ker je že hotelo iti čez. Jaz slušam, potlačim noter, tedaj pa brizgne vame. Bila sem vsa opečena po desnem licu in po roki. Grozno me je bolelo. Pa sedaj je že dobro.

Bodite danes zadovoljni s tem pisemcem, drugič Vas razveselim z bolj veselim poročilom.

Blagovolite sprejeti moje pismo v svoj kotiček.

Vdano Vas prosi in pozdravlja
Marica Drešarjeva,
učenka VI. razr. II. odd. v Št. Pavlu
pri Preboldu.

Odgovor:

Ljuba Marica!

Sama si se sedaj prepričala, da ni nikdar dovolj previdnosti, zlasti tedaj ne, ako imaš opravka z ognjem. Nesreča nikoli ne počiva. Gotovo boš poslej previdnejša, kadar se boš ukvarjala s kuho. Sicer je pa dobro, da ni imela Tvoja nezgoda hujših posledic.

*

Velecenjeni g. Doropoljski!

Poročam Vam, da smo učenci in učenke mešč. šole v Dolnji Lendavi priredili Miklavževo slavnost. Skoraj vso prireditev smo si izmislili sami, le kar nismo znali, smo vprašali gospodično učiteljico, ki nam je tudi pomagala. Igrico samo pa je naredila učenka Šari Maschankzerjeva, ki ji je dala

naslov »V kraljestvu cvetnih vil«. Ona Vam jo bo tudi poslala. Zaradi zanimanja Vaših kotičkarjev Vam napišem vzpored k Miklavževi slavnosti.

1. Nagovor Miklavžev.
2. Petje »Zimska«. Pojo vsi učenci.
3. Nastop parkeljčka, Majhen učeneec.
4. Deklamacija »Zaostali ptič«.
5. Deklamacija »Ravbar«.
6. Petje »Zorica, zorica zlata...« Trosglasno.
7. Deklamacija »Ponočna potnica« z razdeljenimi vlogami.
8. Igrica »V kraljestvu cvetnih vil«.
9. Miklavž govori in deli darila. Parkeljček (1 ali 2) prileti na oder in straši deco.

Pripominjam, da smo po večini vse pesemce vzeli iz »Zvončka«. Prosim Vas, če je mogoče, natisnite to malo poročilo.

Srčno Vas pozdravlja

Vaša vdana
Marijana Bačičeva.

Odgovor:

Ljuba Marijana!

Zadnjič sem že priobčil igrico »V kraljestvu cvetnih vil«, danes pa objavljam Tvoje pismo, da bo mogoče vsem mojim prijateljem do prihodnjega Miklavža postaviti primeren vzpored za proslavo nje-govega godu.

*

Cenjeni g. Doropoljski!

Tudi jaz se Vam drznem pisati. Hodila sem v šolo v D. M. v Polju v V. razred. Učila sem se pridno ter izdelala razred z odliko. Ata me je poslal v Moste v VI. razred. Sestra Jožica pa hodi v VIII. razred, kjer je jako priljubljena vsem učiteljem, ker se pridno uči. Četudi Vam nisem

znana, ker Vam nisem še nikoli pisala, vendar sem čitala v šoli Vaš kotichek, ki se mi je jako priljubil, in upam, da bodo tudi moje vrstice priobčene v koticčku. Tukaj Vam pošiljam dve pesemci:

V dan spomin.

V dolini cvetka lepa rase,
najlepša izmed vseh rastlin,
njen zarod traja večne čase,
ime pa ji je »vdan spomin!«

Te dve pesemci sem sama zložila in še druge tudi. Lepo Vas prosim, če smem prihodnjič poslati še katero. Tudi pravljice pišem, kakor: Batina, Zakleta kraljična, Strah, Palček Draguljček in Morska devica in še mnogo drugih. Poslužila sem se nekaj naslovov, ki sem jih že čitala, vsebino pa sem predrugačila. Prosim, če me zapišete med svoje koticekarje!

Vedno se Vas spominjajoča

Olga Ožbaltova,
učenka VI. razr. v Mostah.

Odgovor:

Ljuba Olga!

Eno pesemco priobčujem danes, kakor sama vidiš, druge — »Morje« si ji dala naslov — pa ne morem porabiti, ker je vsaj po obliki popolnoma nezrela. Veš kaj? Morda pa preveč pišeš. Svetujem Ti, da se posvetuješ prej s svojim gospodom učiteljem, preden kakšno stvar oddaš na pošto.

Velecenjeni g. Doropoljski!

Danes se prvič oglašam s temi vrsticami. Naročnica »Zvončka« sem že tri leta, čitam ga jako rada, najbolj mi je ugajala povest o Kekcu. Rojena sem v mestu Pulju na Primorskem. Tam sem hodila v hrvaško šolo, a žal, ne dolgo. Zaradi krutih sovražnikov sem bila prisiljena zapustiti svojo milo domovino. Tri leta sem potovala s svojo mamico in z malim bratcem, ki je bil star komaj dve leti; preganjala nas je vojna po begunskih taboriščih brez usmiljenja. Sedaj bivam na severni meji v Gor. Radgoni. Tukaj hodim v IV. razred. Sedaj je že četrto leto, od kar smo tukaj; počutimo se dobro. Ves čas sem tudi Sokolica. Najbolj sem pa žalostna, ko se spomnim na naše Primorsko, na zaslužnjene brate. Dal Bog, da bi jim zasvetilo svaobodnejše solnce! V šolo hodim prav rada. In zakaj? Zato, ker imam jako dobro učiteljico, ki se veliko zanima za učenje.

Imenuje se g. Berta Menhartova. Imam tudi malo sestrico Darinko. Žal, da je vedno bolna. Tudi to nesrečo imamo v hiši zaradi vojne.

Prav lepo Vas prosim, ako bi tudi moje pisemce priobčili v svojem koticčku. Prihodnjič mnogo več, ako mi dovolite.

Mož pozdrav in poklon!

Vaša

Lidija Uršičeva.

Odgovor:

Ljuba Lidija!

Kakor je razvidno iz Tvojega pisma, je vojna vašo rodovino hudo zadela. Še sedaj trpite na nemilih posledicah. Tvoja želja, naj bi zaslužnjem bratom čimprej zasijalo solnce svobode, je tudi moja želja, ki ji pridružujem še to željo, naj bi se Tebi in Tvoji rodovini kar najhitreje zacelile rane, ki vam jih je zasekala vojna. Oglasi se zopet!

Velecenjeni gosp. Doropoljski!

Že v drugič se oglašam v Vašem koticčku. Mene jako veseli, da imam vsaj eno izmed svojih v Vašem koticčku, saj ničesar drugega si nisem bolj želel, kakor to. Sedaj hodim že v meščansko šolo v Celju. Star sem 13 let. Risanje nas uči gosp. strokovni učitelj Poljšak. Prosim, če bi hoteli priobčiti to malo pismo in priloženo naslikano našo domačo šolo, ki sem jo sam po naravi narisal. Za v drugič Vas pa prosim, če mi dovolite poslati ves moj rojstni kraj.

Pozdravlja Vas Vam vdani

Božidar Klemenčič,
učenec mešč. šole v Celju.

Odgovor:

Ljubi Božidar!

Evo Ti Tvoje domače osnovne šole, kjer si prejemal prve nauke tudi v risanju! Radoveden sem, kako si narisal ves svoj rojstni kraj. Pošlji mi risbo, da vidim, ali bo primerna za kotichek!